

**It is different there; שאני התם דאמר קרא לא יראה לך -
for the verse reads. 'It should not be seen by you'**

Overview

The גמרא cites the view of ר' יוסי הגלילי who maintains that חמץ is מותר בהנאה (כ"ף צרויה), despite that the תורה writes לא יאכל (with a צרויה), which means ריה"ג according to both אבהו. The גמרא answers that ריה"ג derives the היתר הנאה by חמץ from the word 'לך'. Our תוספות points out an apparent difficulty with this answer according to חזקיה.

asks: תוספות

תימה דליכתב לא יאכל¹ לחזקיה² ולא בעי לך:

It is astounding! According to חזקיה, the verse should state לא יאכל, and therefore the 'לך' will not be required to teach היתר הנאה.³

Summary

questions; according to חזקיה, why write לא יאכל which indicates an איסור הנאה and then remove it by writing לך. It should have stated לא תאכל.

Thinking it over

How can we answer תוספות question based on a previous תוספות on כב, א ד"ה (לימא כתנאי⁵ of גמרא and ורבי שמעון⁴)?

¹ איסור אכילה לא יאכל חזקיה (כ"ף צרויה) instead of (לא יאכל meaning) הכ"ף פתוחה. איסור הנאה not.

² According to אבהו there is no question, for it makes no difference whether the תורה writes לא or לא תאכל. However according to חזקיה why did the תורה choose to write לא יאכל in all case it indicates an איסור הנאה. It would have been more expedient to initially write לא תאכל which would teach us only איסור אכילה and not איסור הנאה.

³ אר"ח offers no answer. See 'Thinking it over' and אר"ח.

⁴ See ח"ב מ"ת אות קמח.

⁵ See מהרש"א (הארוך).